

LA CENSURA

El més important per saber si una pel·lícula valia la pena, era anar a la porta de l'església. Allà hi havia la qualificació moral, segons els estaments vigents, dels films que es passarien aquell diumenge. I el fet més interessant s'esdevenia, quan la pel·lícula en qüestió, era catalogada de *gravemente peligrosa*. Llavors l'èxit de la projecció estava assegurat.

En aquell món de doble moral i censura ferotge, la possibilitat de poder gaudir (encara que tothom sabia que a la pel·lícula li haurien tallat i retallat les escenes més picants) no treia que la gent tingués una curiositat, llavors catalogada de malsana, per veure si realment era tan perillosa com la censura deia.

I la Maria, aquell diumenge, havent dinat s'hi va encaminar, sabent que segur que no n'hi hauria per a tant. Es va asseure a les darreres files, per a no cridar l'atenció, es va acomodar l'abric a la falda i va esperar que la tancada dels llums de la sala anunciés que començava la sessió.

Tot just acabaven de sortir els crèdits del principi, quan va veure que tenia veí de butaca. No en va fer cas. Era el més normal. La sala estava a vessar i només hi quedaven seients desaparellats. La Maria seguia amb atenció el que succeïa a la pantalla, esperant amb impaciència la possibilitat remota d'alguna escena tòrrida que li desvelés alguna cosa que no sabia ni que tenia. Ho esperava més per morbositat que per res. De sobte, sentí un lleu fregament al genoll. Va mirar el veí de butaca i va veure que es recol·locava l'abric a la falda, com si se'l posés bé perquè li hagués relliscat. No en va fer cas. Al cap d'una estoneta, tornem-hi, i la mà del veí va anar una mica més

amunt. Amb aquestes, les escenes de la pel·lícula anaven prenent un caire... com ho diríem, més suggeridores. Com que explícitament no s'hi podia veure res, la imaginació acabava de fer la feina. I clar, sempre és millor imaginar, que no que t'ho donin tot fet. I, i feia calor al cinema. L'abric de la falda feia nosa a la Maria i la mà del desconegut de la butaca del costat, cada cop més agosarada, anava explorant territori cuixes amunt sense que la Maria hi posés cap objecció. De fet, li agradava, i molt. Tant, que s'hi va posar més bé per facilitar la feina començada, amb la incògnita de saber com acabaria tot allò. Es va oblidar del que havia anat a veure i es va concentrar amb la maniobra d'aquella mà experta que l'explorava d'aquella manera tan suau i plaent. Els dits d'ell havien arribat al punt en què notava la humitat d'ella i, sense saber com, la Maria responia al seu contacte. Ella no s'havia entretingut mai a autoexplorar-se. Pesaven massa les lliçons de monges i capellans sobre la concupiscència de la carn i estava convençuda que els òrgans existents de cintura en avall eren una cosa bruta i pecaminosa. Ningú no li havia parlat mai del plaer que es podia arribar a sentir i en aquells moments, asseguda a la butaca del cinema, estava garratibada, suada, sense voluntat i entregada a un gaudi que mai no havia pensat poder sentir. En volia més, notava que el tacte d'aquells dits experts estaven a punt de tocar la fibra més sensible del seu cos. I sense saber com, va agafar la mà atrevida i la va posar just en el punt on ella notava una palpitació que estava a punt de portar-la a l'èxtasi. La suau fricció dels dits del desconegut van saber arrancar en la Maria una melodia que, començant per un lento seguit d'un adagio donà pas a un allegro per acabar en un vivace. L'explosió final va coincidir amb els xiulets de protesta de tota la sala davant d'un salt inesperat, encara que previsible, de la cinta que visionaven. Per això el panteix i la traca final que la Maria va sentir van quedar esmorteïts pel renou del seu voltant.

Llavors la Maria va arribar a la conclusió que el millor de la pel·lícula havia passat a la sala i que, si de veritat es volia assabentar de l'argument del que havia anat a veure, hi hauria de tornar un altre dia.

M. T. P.